

— Пусто тегло наше! Боже! — испъшка тя горестно.
 — Женихъ се ужъ свѣтъ да видж и азъ... И дѣца още.
 — Защо ни бѣхх! А сега ме пѣкъ праща при Чардашевски!

Пенчо пламна. Жена му прѣвъ пѣтъ говореше така... Тие думи бѣхх единъ тежъкъ укоръ, който устреми злѣ неговото самолюбие, и така вече разранено отъ постоянни унижения и несполуки, особено на послѣдно врѣме... А това Петрунино натякване го накара да кипне и да излѣзе изъ вѣнъ себе си. Той загълча, завика, закара се. Не, тя му донесе нещастия отъ какъ я зе! Да не бѣ се женилъ — той сега би си накравилъ феса, но тя го улови въ мрѣжата си, народи му дѣца, тури му букаи на шията и на рѣцѣтъ... и сега още се надига, не приема да се моли! — князовска дѣщеря! тя, фулултѣ, не помни, че му дойде отъ майка си съ една дрипава рокля само!.. Да не би се улучилъ той глупавъ — служиня щеше да бѣде нѣкждѣ!..

Колкото повече викаше, повече се разяряваше. Всѣка гнѣвна дума докарваше друга пѣ-гнѣвна, укорѣтъ — укоръ, оскърблението — оскърбление. Въ негодованието си той фана да гледа на жена си, не само като на виновница на неговото нещастие въ живота, но и като душманка, като зложелателка. Тя му отнимаше едничката сполука. Тя можеше и нещеше. Колебанието ѝ го ожесточаваше, упорството ѝ го възмущаваше. Той не искаше да погледне въ душата ѝ, да разбере деликатното чувство, което пораждаше тая нерѣшителностъ. Не, той не можеше да разбере това. За да можеше — трѣбваше да я люби. нея, Петруна, къмъ която равнодушието отдавна бѣ замѣстило всѣка привязаностъ и уважение. Да, рѣвнивостъта остана, това чувство прѣживява любовта; но той сега нѣмаше врѣме да се занимава съ него, той го задушваше въ гърдитѣ си, като една непотрѣбна тревога; той не искаше да мисли, той прѣмижаваше прѣдъ сичко, само едно видеше: службата!